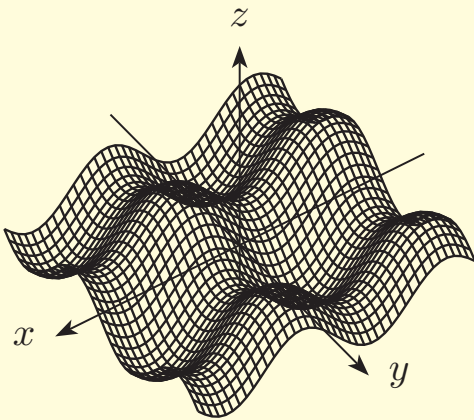

Zuzana Došlá, Petr Liška

Matematika

pro nematematické obory

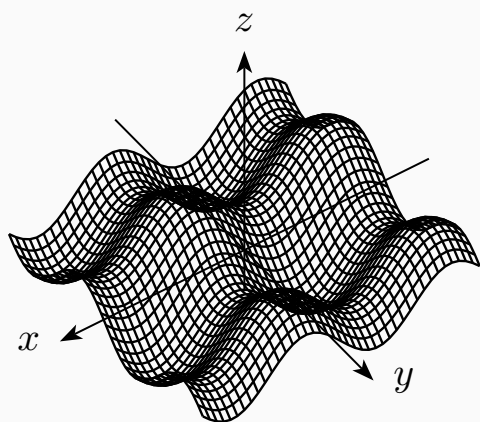

s aplikacemi
v přírodních
a technických
vědách

Matematika

pro nematematické obory

**s aplikacemi
v přírodních
a technických
vědách**

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

prof. RNDr. Zuzana Došlá, DSc.

Mgr. Petr Liška

**Matematika pro nematematické obory
s aplikacemi v přírodních a technických vědách**

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Kniha je monografie

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 5655. publikaci

Odborná recenze:

doc. RNDr. Jan Čermák, CSc.

Vydání odborné knihy schválila Vědecká redakce nakladatelství Grada Publishing, a.s.

Odpovědný redaktor Petr Somogyi

Grafická úprava a sazba Mgr. Petr Liška

Počet stran 304

První vydání, Praha 2014

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2014

Cover Illustration © Mgr. Petr Liška

ISBN 978-80-247-5322-5

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9206-4 (ve formátu PDF)

Obsah

Předmluva	9
1 Lineární algebra	11
1.1 Systémy lineárních rovnic a matice	11
1.2 Hodnost matice	16
1.3 Gaussova eliminační metoda	21
1.4 Determinant matice	25
1.5 Vlastní čísla a vlastní vektory	28
Cvičení	29
2 Funkce jedné proměnné	31
2.1 Pojem funkce	31
2.2 Polynomy	37
2.3 Racionální lomené funkce	41
2.4 Goniometrické a cyklometrické funkce	47
Cvičení	51
3 Limita, derivace a průběh funkce	53
3.1 Limita funkce	54
3.2 Spojitost funkce	59
3.3 Derivace funkce	60
3.4 Extrémy funkce	66
3.5 L'Hospitalovo pravidlo	75
3.6 Konvexnost a konkávnost funkce	78
3.7 Asymptoty funkce	79
3.8 Průběh funkce	81
Cvičení	92
4 Neurčitý integrál	97
4.1 Primitivní funkce	97
4.2 Základní integrační metody	102
4.3 Integrace racionální lomené funkce	106

4.4	Speciální integrační metody	110
	Cvičení	115
5	Určitý integrál	117
5.1	Definice a základní vlastnosti určitého integrálu	117
5.2	Metoda per partes a substituce pro určité integrály	122
5.3	Geometrické aplikace určitého integrálu	123
5.4	Nevlastní integrály	128
	Cvičení	134
6	Aproximace a interpolace	135
6.1	Diferenciál funkce	135
6.2	Lagrangeův polynom	138
6.3	Metoda nejmenších čtverců	141
	Cvičení	142
7	Nekonečné řady	143
7.1	Posloupnosti	143
7.2	Číselné řady	144
7.3	Kritéria konvergence	147
7.4	Pravidla pro počítání s číselnými řadami	151
7.5	Mocninné řady	153
7.6	Fourierovy řady	159
7.7	Některé aplikace nekonečných řad	164
	Cvičení	166
8	Diferenciální rovnice prvního řádu	167
8.1	Co jsou diferenciální rovnice	167
8.2	Rovnice se separovanými proměnnými	170
8.3	Lineární diferenciální rovnice	173
8.4	Numerické řešení počáteční úlohy	179
8.5	Aplikace diferenciálních rovnic prvního řádu	181
	Cvičení	187
9	Diferenciální rovnice druhého řádu	189
9.1	Homogenní rovnice	190
9.2	Nehomogenní rovnice	195
9.3	Okrajová úloha	201
	Cvičení	201
10	Funkce více proměnných	203
10.1	Funkce a její definiční obor a graf	203
10.2	Limita funkce	209

10.3 Spojitost funkce	210
10.4 Vektorové funkce	212
Cvičení	214
11 Parciální derivace a extrémy	215
11.1 Parciální derivace	215
11.2 Gradient, divergence a rotace	219
11.3 Diferenciál funkce	223
11.4 Kmenová funkce	225
11.5 Lokální extrémy	226
11.6 Absolutní extrémy	231
Cvičení	235
12 Dvojný a trojný integrál	239
12.1 Co je dvojný integrál	239
12.2 Fubiniho věta pro dvojný integrál	242
12.3 Transformace dvojného integrálu	247
12.4 Aplikace dvojného integrálu	251
12.5 Fubiniho věta pro trojný integrál	255
12.6 Transformace trojného integrálu	259
Cvičení	265
13 Křivkový integrál	267
13.1 Parametrické rovnice křivek	267
13.2 Křivkový integrál prvního druhu	270
13.3 Křivkový integrál druhého druhu	272
13.4 Nezávislost integrálu na integrační cestě	275
13.5 Greenova věta	278
Cvičení	279
14 Autonomní systémy v rovině	281
14.1 Základní pojmy	281
14.2 Lineární autonomní systémy v rovině	283
Cvičení	290
Výsledky	291
Rejstřík	299
Literatura	303
Summary	304

O autorech

prof. RNDr. Zuzana Došlá, DSc.

Vystudovala obor Matematika na Přírodovědecké fakultě Masarykovy univerzity v Brně (dříve Univerzita J. E. Purkyně), kde také od roku 1981 působí jako vysokoškolský pedagog. Od roku 2005 je profesorkou matematiky v oboru Matematika – Matematická analýza. Ve své vědecko-výzkumné činnosti se zaměřuje na studium kvalitativních vlastností obyčejných diferenciálních a diferenciálních rovnic. Je autorkou více než stovky odborných vědeckých prací, jedné zahraniční monografie, několika skript a multimediálních textů. Navázala bohatou mezinárodní spolupráci, zejména s italskými matematiky, a své výsledky publikuje v mezinárodních vědeckých časopisech. Jako pedagog se zaměřuje na výuku matematické analýzy pro učitelské studium a výuku matematiky pro nematematické obory. Dlouhodobě se podílí na popularizaci matematiky a přírodních věd. Je školitelkou doktorandů a členkou redakčních rad několika mezinárodních časopisů.

Mgr. Petr Liška

Je absolventem oboru Učitelství matematiky a deskriptivní geometrie pro střední školy na Masarykově univerzitě v Brně, kde v současnosti pokračuje v doktorském studiu Matematické analýzy a věnuje se kvalitativním vlastnostem obyčejných diferenciálních rovnic se zpožděním. Vyučuje matematiku pro chemiky a základy matematiky. Od roku 2010 působí jako asistent na Ústavu matematiky Lesnické a dřevařské fakulty Mendelovy univerzity v Brně, kde vyučuje základní kurzy matematiky a konstruktivní geometrie.

Předmluva

*Žádné lidské zkoumání nemůže být nazváno opravdovou vědou,
pokud ho nemůžeme dokázat matematicky.
Leonardo da Vinci*

Tato učebnice obsahuje základy matematiky v rozsahu, který je obvykle probírán v prvních dvou semestrech bakalářského studia nematematických oborů. Jde o základy lineární algebry, diferenciální a integrální počet funkcí jedné a více proměnných, nekonečné řady, diferenciální rovnice, křivkový integrál a autonomní systémy.

Matematika bývá označována za královnu věd. Vyznačuje se nezpochybnitelností výsledků a nejvyšší mírou abstrakce a přesnosti, její krása spočívá v logické výstavbě.

Při psaní této učebnice jsme si kladli následující otázky: *Může být matematika stejně krásná jako hudba? Jak ukázat matematiku v tomto světle studentům, jejichž specializací matematika není?*

Cílem učebnice není naučit čtenáře jen derivovat a integrovat, ale vést jej také k analytickému myšlení, schopnosti definovat pojmy a formulovat problémy a tvrzení. Přitom jsme hledali vhodný poměr mezi matematickou přesností a srozumitelností tak, aby byla přístupná širokému okruhu čtenářů. V neposlední řadě jsme chtěli ukázat, že matematika nás obklopuje i v každodenním životě.

V každé kapitole je nejprve uveden matematický aparát, kdy formou definic zavedeme nové pojmy a formou matematických vět popíšeme vztahy mezi nimi. Každá matematická věta má předpoklady, za kterých dané tvrzení platí. Změníme-li předpoklady, tvrzení nemusí zůstat v platnosti, na což se občas v aplikacích zapomíná. Každou matematickou větu lze zcela exaktně dokázat, avšak důkazy vzhledem k rozsahu a zaměření textu nejsou uvedeny. Pochopení matematických pojmů a algoritmů je ilustrováno na velkém počtu řešených příkladů, následně jsou předvedeny aplikace v konkrétních úlohách s přírodovědnou a technickou tematikou.

Další zajímavé aplikace matematiky najdeme v medicíně, ekonomii, v humanitních a společenských vědách. Tyto aplikace jsme pro nedostatek místa nemohli zařadit, viz např. [2], [11], [17] nebo [21].

Závěrem bychom chtěli popřát všem studentům a čtenářům, aby se pro ně matematika stala zajímavou a inspirativní součástí jejich vědního oboru.

Brno, červenec 2014

Autoři

Kapitola 1

Lineární algebra

Obecně se dá říci, že lineární algebra je část matematiky, která se věnuje vektorovým prostorům a lineárním transformacím těchto prostorů. Jedná se ovšem o vysoce abstraktní pojmy a pokud bychom je chtěli poctivě zavést a studovat do všech detailů, museli bychom lineární algebře věnovat celou knihu. V této kapitole se tedy zaměříme jen na nejdůležitější objekty a metody, se kterými lineární algebra pracuje.

Jednou ze základních úloh lineární algebry je řešení *systémů lineárních rovnic*. K těmto systémům vede mnoho úloh z praxe (modelování v ekonomii, vyvažování chemických reakcí, popisy toků v sítích atd.) a navíc jsou užitečným nástrojem i v jiných odvětvích matematiky. Naučíme se tedy jednu z metod, jak takové systémy řešit – tzv. Gaussovu eliminační metodu. K tomuto účelu zavedeme základní pojmy lineární algebry: *matice a hodnota matice*. Dále se seznámíme s pojmem *determinant matice*, který budeme potřebovat v dalších kapitolách, a zavedeme tzv. *vlastní čísla*, jež později použijeme při řešení tzv. dynamických systémů.

1.1 Systémy lineárních rovnic a matice

Již na střední škole se řeší systém dvou lineárních rovnic

$$\begin{aligned}ax + by &= c \\dx + ey &= f\end{aligned}$$

pro neznámé x, y , kde a, b, c, d, e, f jsou nějaká daná reálná čísla. Tento systém se dá řešit například sčítací metodou, tj. postupem, kdy jednu rovnici vynásobíme vhodným číslem a sečteme s druhou rovnicí tak, abychom vyloučili jednu neznámou.

Tento systém můžeme interpretovat i geometricky. Každá rovnice představuje přímku v rovině a najít řešení znamená určit jejich průsečík. Dvě přímky

Obecně (tj. nezávisle na počtu lineárních rovnic a počtu neznámých) jsou možné tři případy.

1. Systém rovnic má *právě jedno řešení*.
2. Systém rovnic má *nekonečně mnoho řešení*.
3. Systém rovnic nemá *žádné řešení*.

Základní otázkou tedy je, jak poznáme, který z těchto případů nastane? Odpověď úzce souvisí s pojmy matice a hodnost matice.

Definice 1.3. *Matice* je tabulka čísel. Je-li tato matice (tabulka) sestavená z m řádků a n sloupců, označujeme ji

$$A = (a_{ij}) = \begin{pmatrix} a_{11} & a_{12} & \dots & a_{1n} \\ a_{21} & a_{22} & \dots & a_{2n} \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ a_{m1} & a_{m2} & \dots & a_{mn} \end{pmatrix}.$$

Říkáme, že A je matice typu $m \times n$, čísla a_{ij} nazýváme *prvky matice*. Matici typu $n \times 1$ nazýváme sloupcový vektor a matici typu $1 \times n$ řádkový vektor, stručně *vektor*.

Prvky matice mohou být i některé jiné matematické objekty, např. funkce. S takovými maticemi se setkáme v kapitolách o diferenciálních rovnicích a vícerozměrných integrálech.

Systém rovnic (1.4) můžeme reprezentovat následujícími maticemi a ty pak studovat místo něj.

Maticí systému (1.4) nazýváme matici

$$A = \begin{pmatrix} a_{11} & a_{12} & \dots & a_{1n} \\ a_{21} & a_{22} & \dots & a_{2n} \\ \vdots & \vdots & & \vdots \\ a_{k1} & a_{k2} & \dots & a_{kn} \end{pmatrix}.$$

Rozšířenou maticí systému (1.4) nazýváme matici

$$\begin{pmatrix} a_{11} & a_{12} & \dots & a_{1n} & b_1 \\ a_{21} & a_{22} & \dots & a_{2n} & b_2 \\ \vdots & \vdots & & \vdots & \vdots \\ a_{k1} & a_{k2} & \dots & a_{kn} & b_k \end{pmatrix}.$$

Ještě než se ovšem dostaneme ke studiu našeho systému, seznámíme se s maticemi podrobněji.

Řekneme, že dvě matice A, B téhož typu $m \times n$ jsou si *rovny*, jestliže jsou si rovny všechny sobě odpovídající prvky těchto matic, tj.

$$a_{ij} = b_{ij} \quad \text{pro všechny indexy } i, j.$$

Je-li $m = n$, nazýváme matici A *čtvercovou maticí* a číslo n *řádem* této matice A . Prvky $a_{11}, a_{22}, \dots, a_{nn}$ tvoří *hlavní diagonálu* matice A . Čtvercová matice, která má na hlavní diagonále samé jedničky a jinde má všechny prvky nulové, se nazývá *jednotková matice* a označujeme ji E . Jsou-li všechny prvky a_{ij} rovny nule, pak se A nazývá *nulová matice*.

S maticemi můžeme provádět následující operace.

Nechť $k \neq 0$ je reálné číslo. Výsledkem *násobení matice A číslem k* je matice C , jejíž prvky jsou tvaru

$$c_{ij} = ka_{ij}.$$

Tedy

$$C = k \cdot A = k \cdot \begin{pmatrix} a_{11} & a_{12} & \dots & a_{1n} \\ a_{21} & a_{22} & \dots & a_{2n} \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ a_{m1} & a_{m2} & \dots & a_{mn} \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} ka_{11} & ka_{12} & \dots & ka_{1n} \\ ka_{21} & ka_{22} & \dots & ka_{2n} \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ ka_{m1} & ka_{m2} & \dots & ka_{mn} \end{pmatrix}.$$

Nechť A, B jsou matice téhož typu $m \times n$. *Součtem* matic A, B nazýváme matici C , jejíž prvky jsou

$$c_{ij} = a_{ij} + b_{ij}.$$

Tedy

$$\begin{aligned} C = A + B &= \begin{pmatrix} a_{11} & \dots & a_{1n} \\ \vdots & \ddots & \vdots \\ a_{m1} & \dots & a_{mn} \end{pmatrix} + \begin{pmatrix} b_{11} & \dots & b_{1n} \\ \vdots & \ddots & \vdots \\ b_{m1} & \dots & b_{mn} \end{pmatrix} = \\ &= \begin{pmatrix} a_{11} + b_{11} & \dots & a_{1n} + b_{1n} \\ \vdots & \ddots & \vdots \\ a_{m1} + b_{m1} & \dots & a_{mn} + b_{mn} \end{pmatrix}. \end{aligned}$$

Nechť A je matice typu $m \times n$ a B je matice typu $n \times p$. *Součinem* matic A a B (v tomto pořadí) nazýváme matici C , jejíž prvky jsou

$$c_{ij} = a_{i1}b_{1j} + a_{i2}b_{2j} + \dots + a_{in}b_{nj} = \sum_{k=1}^n a_{ik}b_{kj}.$$

Prvek c_{ij} tedy vznikne tak, že vezmeme i -tý řádek matice A a j -tý sloupec matice B , vynásobíme sobě odpovídající prvky a vše sečteme.

Poznámka 1.4. i) Sčítat lze pouze matice stejného typu. Pro matice různého typu není součet definován.

ii) Operace násobení je definována pouze pro případ „ $m \times n$ krát $n \times p$ “. Z toho také vyplývá, že obecně neplatí rovnost $AB = BA$. Součin BA totiž vůbec nemusí být definován, přestože součin AB provést lze, viz Příklad 1.5. Nicméně i v případě, kdy lze násobit BA , rovnost $AB = BA$ obecně neplatí.

Příklad 1.5. Proveďte následující operace:

$$\text{a) } \begin{pmatrix} 1 & 2 \\ -3 & 4 \end{pmatrix} + \begin{pmatrix} 2 & -1 \\ -1 & -2 \end{pmatrix}, \quad \text{b) } \begin{pmatrix} 3 & 0 & 1 \\ 5 & 4 & 2 \end{pmatrix} \cdot \begin{pmatrix} 1 & 3 & 2 \\ 1 & 1 & 0 \\ 3 & -1 & 2 \end{pmatrix}.$$

Řešení. a) Součet matic je definován pouze pro matice stejného typu, přičemž pak sčítáme odpovídající prvky obou matic. V našem případě dostaneme:

$$\begin{pmatrix} 1 & 2 \\ -3 & 4 \end{pmatrix} + \begin{pmatrix} 2 & -1 \\ -1 & -2 \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} 1+2 & 2-1 \\ -3-1 & 4-2 \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} 3 & 1 \\ -4 & 2 \end{pmatrix}.$$

b) Připomeňme, že součin dvou matic je definován pouze v případě, že první z nich má tolik sloupců, kolik řádků má druhá. V našem případě je součin definován a platí:

$$\begin{aligned} & \begin{pmatrix} 3 & 0 & 1 \\ 5 & 4 & 2 \end{pmatrix} \cdot \begin{pmatrix} 1 & 3 & 2 \\ 1 & 1 & 0 \\ 3 & -1 & 2 \end{pmatrix} = \\ & = \begin{pmatrix} 3 \cdot 1 + 0 \cdot 1 + 1 \cdot 3 & 3 \cdot 3 + 0 \cdot 1 + 1 \cdot (-1) & 3 \cdot 2 + 0 \cdot 0 + 1 \cdot 2 \\ 5 \cdot 1 + 4 \cdot 1 + 2 \cdot 3 & 5 \cdot 3 + 4 \cdot 1 + 2 \cdot (-1) & 5 \cdot 2 + 4 \cdot 0 + 2 \cdot 2 \end{pmatrix} = \\ & = \begin{pmatrix} 6 & 8 & 8 \\ 15 & 17 & 14 \end{pmatrix}. \quad \square \end{aligned}$$

Maticemi nemusíme jen reprezentovat koeficienty lineárních rovnic, můžeme jimi celé systémy rovnu zapisovat, jak ukazuje následující příklad.

Příklad 1.6. Systém rovnic (1.1) lze maticově zapsat pomocí matice typu 2×2 , sloupcového vektoru, jehož prvky jsou neznámé x, y , a sloupcového vektoru, jehož prvky jsou čísla 2, 0 z pravé strany rovnic:

$$\begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 1 & -1 \end{pmatrix} \begin{pmatrix} x \\ y \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} 2 \\ 0 \end{pmatrix}.$$

Podobně systémy rovnic (1.2) a (1.3) jsou tvaru

$$\begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 2 & 2 \end{pmatrix} \begin{pmatrix} x \\ y \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} 0 \\ 0 \end{pmatrix} \quad \text{a} \quad \begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 2 & 2 \end{pmatrix} \begin{pmatrix} x \\ y \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} 1 \\ 5 \end{pmatrix}.$$

Systém (1.4) lze psát v maticovém tvaru

$$A \cdot X = B, \quad \text{kde} \quad X = \begin{pmatrix} x_1 \\ \vdots \\ x_n \end{pmatrix}, \quad B = \begin{pmatrix} b_1 \\ \vdots \\ b_n \end{pmatrix}. \quad \square$$

1.2 Hodnost matice

Vraťme se nyní k otázce, který z možných případů při řešení lineárního systému rovnic nastane, tj. jak můžeme snadno rozlišit, kdy má systém právě jedno řešení, kdy nekonečně mnoho řešení a kdy žádné? Abychom na tuto otázku mohli odpovědět, musíme zavést pojem *hodnost matice*.

Připomeňme, že *vektor* je uspořádaná n -tice čísel nebo též matice typu $1 \times n$. Součin čísla s vektorem se provádí po složkách, tj. stejně, jako by se prováděl součin čísla s maticí typu $1 \times n$. Podobně je součet dvou vektorů totéž jako součet dvou matic typu $1 \times n$. Nulovým vektorem \mathbf{o} rozumíme vektor složený se samých nul, tj. $\mathbf{o} = (0, 0, \dots, 0)$.

Definice 1.7. Řekneme, že vektory $\mathbf{u}_1, \dots, \mathbf{u}_n$ jsou *lineárně nezávislé*, jestliže z rovnosti

$$\alpha_1 \mathbf{u}_1 + \dots + \alpha_n \mathbf{u}_n = \mathbf{o}$$

plyne $\alpha_1 = \dots = \alpha_n = 0$. V opačném případě, tj. když existují čísla $\alpha_1, \dots, \alpha_n$, z nichž alespoň jedno je různé od nuly, tak, že

$$\alpha_1 \mathbf{u}_1 + \dots + \alpha_n \mathbf{u}_n = \mathbf{o},$$

říkáme, že vektory $\mathbf{u}_1, \dots, \mathbf{u}_n$ jsou *lineárně závislé*.

Například vektory $\mathbf{u}_1 = (1, 2)$ a $\mathbf{u}_2 = (0, 3)$ jsou lineárně nezávislé. Vytvoříme-li totiž lineární kombinaci těchto vektorů

$$\alpha \cdot (1, 2) + \beta \cdot (0, 3) = (\alpha, 2\alpha) + (0, 3\beta) = (\alpha, 2\alpha + 3\beta),$$

dostaneme vektor, který položíme roven nulovému vektoru, tj.

$$(\alpha, 2\alpha + 3\beta) = (0, 0).$$

Odtud plyne, že $\alpha = 0$, $2\alpha + 3\beta = 0$, a proto také $\beta = 0$.

Naopak vektory $\mathbf{u}_1 = (1, 2)$ a $\mathbf{u}_2 = (2, 4)$ jsou lineárně závislé, protože například platí, že

$$2 \cdot (1, 2) - 1 \cdot (2, 4) = (0, 0).$$

Nyní uvažujme matici A . Řádky matice můžeme chápat jako vektory a lineární nezávislost řádků matice pak znamená lineární nezávislost vektorů. Pomocí tohoto pojmu definujeme hodnotu matice.

Definice 1.8. *Hodnota matice A je číslo, které je rovno maximálnímu počtu lineárně nezávislých řádků. Označujeme ji $h(A)$.*

Je-li A čtvercová matice typu $n \times n$, jejíž hodnota je rovna n , nazýváme ji *regulární* maticí. Je-li $h(A) < n$, nazývá se taková matice *singulární*.

Jak určíme maximální počet lineárně nezávislých řádků matice? Je zřejmé, že v nulové matici neexistuje žádný lineárně nezávislý řádek. Hodnota nulové matice je tedy rovna nule. V dalším proto uvažujme pouze nenulové matice, tj. předpokládejme, že je aspoň jeden prvek této matice nenulový. U matice 2×2 snadno poznáme, že jsou její řádky lineárně závislé. Nenulová matice A typu 2×2 má hodnotu jedna, pokud je druhý řádek násobkem prvního řádku, tj. matice je tvaru

$$A = \begin{pmatrix} a_{11} & a_{12} \\ a_{21} & a_{22} \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} a_{11} & a_{12} \\ ka_{11} & ka_{12} \end{pmatrix},$$

kde k je nějaké reálné číslo. V opačném případě má matice A hodnotu dva.

Příklad 1.9. V příkladě 1.6 jsme viděli, že levé strany systémů (1.2) a (1.3) lze maticově zapsat pomocí stejné matice

$$\begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 2 & 2 \end{pmatrix}.$$

Hodnota této matice je rovna jedné (lineární závislost řádků je zřejmá). Naproti tomu levé strany systému (1.1) jsme zapsali pomocí matice

$$\begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 1 & -1 \end{pmatrix}.$$

Hodnota této matice je rovna dvěma (druhý řádek není násobkem prvního řádku). □

Zkoumání hodnoty matice vyššího typu než 2×2 je již trochu složitější. K vyšetřování lineární závislosti, resp. nezávislosti řádků matice využijeme následující věty.

*

Věta 1.10. *Hodnost matice se nezmění, jestliže:*

1. zaměníme pořadí řádků,
2. vynásobíme libovolný řádek nenulovým číslem,
3. přičteme k danému řádku (nebo odečteme od daného řádku) libovolný násobek jiného řádku.

Úpravy z předchozí věty souhrnně nazýváme *elementární řádkové úpravy*. Pomocí těchto úprav převedeme matici na tzv. schodovitý tvar, ze kterého již snadno určíme hodnost matice.

Definice 1.11. Řekneme, že A je *matice ve schodovitém tvaru*, jestliže v matici A každý nenulový řádek začíná větším počtem nul než předchozí řádek.

Je-li nenulová matice A ve schodovitém tvaru, pak svým tvarem skutečně odpovídá tomuto názvu, neboť nuly v matici A tvoří jakési „schody“. Přitom první řádek může (ale nemusí) začínat nulou (resp. nulami), druhý řádek však již musí začínat alespoň jednou nulou, třetí řádek musí začínat alespoň dvěma nulami atd.

Příklad 1.12. Následující matice jsou ve schodovitém tvaru:

$$A = \begin{pmatrix} 1 & 0 & 1 \\ 0 & 1 & 1 \\ 0 & 0 & 3 \end{pmatrix}, \quad B = \begin{pmatrix} 1 & 0 & 0 \\ 0 & 0 & 0 \\ 0 & 0 & 0 \end{pmatrix}, \quad C = \begin{pmatrix} 1 & 0 & 0 & 1 \\ 0 & 0 & 1 & 0 \\ 0 & 0 & 0 & 0 \end{pmatrix}. \quad \square$$

Věta 1.13. *Každou matici lze konečným počtem elementárních řádkových úprav převést do schodovitého tvaru.*

Věta 1.14. *Hodnost matice ve schodovitém tvaru je rovna počtu jejích nenulových řádků.*

Příklad 1.15. Uvažujme matice z příkladu 1.12. Jejich hodnost je

$$h(A) = 3, \quad h(B) = 1, \quad h(C) = 2. \quad \square$$

Algoritmus (postup) převodu matice na schodovitý tvar je následující:

1. V prvním kroku převedeme matici do tvaru, kdy má na pozici $(1, 1)$ (první řádek a první sloupec) nenulový prvek a_{11} a ostatní prvky v prvním sloupci jsou nulové, tj.

$$\begin{pmatrix} a_{11} & * & * & \dots & * \\ 0 & * & * & \dots & * \\ \vdots & \vdots & & \vdots & \\ 0 & * & * & \dots & * \end{pmatrix},$$